

РЕШЕНИЕ

№ 2150

гр. София, 23.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 23.01.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **4971** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място] срещу ревизионен акт № [ЕГН] от 06.10.2010 г., издаден от Д. Д. Т. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. в частта, потвърден с решение № 614 от 11.04.2011 г. на директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място] при ЦУ на НАП.

Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на ревизионния акт в частта на допълнително начисления ДДС за данъчни периоди м.02, м.03, м.05, м.06, м.08, м.09, м.11 и м.12.2009 г., като твърди, че по категоричен начин във връзка с издадените от [фирма] фактури с получател „Х. С. Л.” (Испания) е налице осъществен ВОД. Оспорва извода на органите по приходите за липса на изпълнено изискване на чл. 24, ал. 3 от ЗДДС поради липса на валиден VIN номер на испанското дружество към датата на извършване на процесните доставки. Иска се отмяната на ревизионния акт в оспорената му част и се претендират направените по делото разноски.

Ответната страна – директорът на дирекция „ОУИ” – [населено място] при ЦУ на НАП, чрез юрк. В. изразява становище за неоснователност на жалбата и за законосъобразност на ревизионния акт в обжалваната му част. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, I отделение, IV състав, като извърши преценка на

доводите в жалбата, намира за установено следното от фактическа страна:

Въз основа на заповед за възлагане на ревизия № 1000899 от 08.02.2010 г., изменена със ЗВР № 1003870 от 12.05.2010 г., издадени от Е. А. В. на длъжност началник на сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията за корпоративен данък за периода от 01.01.2006 г. – 31.12.2008 г. и данък върху добавената стойност за отделни данъчни периоди от 01.01.2006 г. до 31.12.2009 г. ЗВР са връчени на упълномощено лице съответно на 12.02.2010 г. и на 28.05.2010 г.

Резултатите от ревизията са отразени в ревизионен доклад № 1003780 от 24.06.2010 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., който е надлежно връчен на адресата на 11.08.2010 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК ревизираното лице е подало възражение с вх. № 53-03-1516 от 07.10.2010 г. с приложения към него доказателства по опис.

Ревизионното производство е приключило с издаването на ревизионен акт № [ЕГН] от 16.10.2010 г. от Д. Д. Т. – главен инспектор по приходите в ТД на НАП [населено място], с който са потвърдени констатациите, съдържащи се в ревизионния доклад. С РА са коригирани декларираните от дружеството резултати за данъчни периоди м.02.2009 г., м.03.2009 г., м.05.2009 г., м.06.2009 г., м.08.2009 г., м.09.2009 г., м.11.2009 г. и м.12.2009 г., като е начислен допълнително данък върху добавената стойност общо в размер на 27 033,57 лева.

В хода на ревизията е установено, че [фирма] е сключило договор с J. S.L. – Испания за предоставяне на услуги и боравене със суровини. Констатирано е, че от страна на ревизираното лице в дневника за продажби и СД за съответните данъчни периоди са декларирани извършени доставки на услуги по чл. 21, ал. 3 от ЗДДС с място на изпълнение на територията на друга държава – членка, както следва: - за м.02.2009 г. – в размер на 14412,98 лева; - за м.03.2009 г. – в размер на 22 557,92 лева; - за м.05.2009 г. – в размер на 11 869,42 лева; - за м.06.2009 г. – в размер на 15 646,64 лева; - за м.08.2009 г. – в размер на 33 581,41 лева; - за м. 09.2009 г. – в размер на 27 656,86 лева; - за м.11.2009 г. – в размер на 8018,90 лева и за м.12.2009 г. – в размер на 28 457, 33 лева.

В хода на ревизията от досието на [фирма] е присъединена декларация от дружеството, съгласно която J. S.L.– Испания с ЕИК – ESB34227496 е регистрирано по ДДС в Испания, както и в декларацията е отбелязано, че допуснатата техническа грешка, довела до изписване в системата на невалиден ДДС номер ще бъде отстранена от данъчната администрация в Испания. Към декларацията е приложено писмо от данъчната администрация, подразделение П. (от 17 юни 2009 г.) относно регистрацията на фирмата по ДДС и превод от заклет преводач. Представени са справки декларации по ДДС и дневници по ДДС за I, II, III и IV тримесечие на 2009 г. на J. S.L. – Испания и годишна справка - декларация по ДДС в превод.

Ревизиращият екип е направил запитване до данъчната администрация на К. Испания относно потвърждаване на истинността на представения документ за регистрация по ДДС на контрагента J. S.L. – Испания с VIN номер ESB34227496 в съответствие с чл. 27 от Регламент (ЕО) № 1798/2003. В отговор на запитването компетентните органи на Испания уведомят българските данъчни органи, че посоченият ДДС номер за вътреобщностна търговия (VIN номер ESB34227496) е невалиден, тъй като дружеството е дерегистрирано от испанската данъчна администрация на 11.02.2009 г., тъй като на 19.01.2009 г. данъчен служител от местния

данъчен офис е посетил адреса на фирмата и не е намерил никой там, не е имало обект, персонал и т.н. В отговора е посочено, че сертификатът (удостоверението), което е изпратено е фалшиво, като испанската данъчна администрация не го е издавала. Отражено е също, че J. S.L. е регистрирано за целите на ДДС на 04.09.2006 г. и за вътрешнобщностни сделки е регистрирано на 29.01.2007 г. до 11.02.2009 г., както и че в момента фирмата е подала относно искане за регистрация по ДДС и испанските данъчни власти проверяват фирмата.

Въз основа на така събраните по време на ревизията доказателства органите по приходите приемат, че разпоредбата на чл. 24, ал. 3 от ЗДДС не може да намери приложение за определяне на мястото на изпълнение на доставките на услугите, извършени от [фирма] като услуги с място на изпълнение извън територията на Р. България. За процесните услуги за посредничество мястото на изпълнение е територията на страната съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗДДС, поради което в РА е прието наличие на основание за доначисляване на ДДС върху стойността по всяка една фактура.

РА е връчен на ревизираното лице на 15.10.2010 г., като жалбата до директора на дирекция „ОУИ” – [населено място] е подадена с вх. № 53-03-2073 от 29.10.2010 г. по описа на ТД на НАП С..

С решение № 614 от 11.04.2011 г. на директора на дирекция „ОУИ” [населено място] е потвърден РА № [ЕГН] от 06.10.2010 г. в оспорената му част, като са потвърдени констатациите, изложени в ревизионния доклад и ревизионния акт.

По делото е изслушано и прието заключение по съдебно-счетоводна експертиза, като вещото лице е изследвало размера на декларирания от испанското дружеството данък, включително относно сделките с [фирма], както и какъв е размерът на внесения данък по отделни данъчни периоди – I – во, II – ро, III и IV тримесечие на 2009 г.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото решение № 614 от 11.04.2011 г. на директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място] при ЦУ на НАП е връчено на управителя на дружеството на 18.04.2011 г., като жалбата до съда е подадена чрез административния орган с вх. № 53-00-283 от 02.05.2011 г. Следователно, жалбата на [фирма] се явява подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е и основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Ревизионният акт в оспорената му част, потвърден с решение № 614 от 11.04.2011 г. на директора на дирекция „ОУИ” – [населено място] при ЦУ на НАП е издаден от орган по приходите, разполагащ с материална компетентност. Съгласно чл. 118, ал. 2 от ДОПК ревизионният акт се издава от органите по приходите, посочени в чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за Националната агенция по приходите. Според този текст - чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП органи по приходите са служителите в централното управление и териториалните дирекции на агенцията, заемащи длъжност "главен експерт по приходите", "старши експерт по приходите", "експерт по приходите", "главен

инспектор по приходите", "старши инспектор по приходите" и "инспектор по приходите". В случая видно от заповед за определяне на компетентен орган № К 1003870 от 30.06.2010 г., издадена на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК е определена Д. Д. Т. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП – С.. Процесната ЗОКО е издадена от Е. А. В., заемаща длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „ДОК” на ТД на НАП С. град, която е оправомощена да издава заповеди за възлагане на ревизии и заповеди за определяне на компетентен орган съгласно заповед № РД 01-6 от 04.01.2010 г. на директора на ТД на НАП С.. Ревизионният акт е издаден от Д. Д. Т. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С.. При наличието на така описаните доказателства се обосновава изводът, че ревизионният акт е издаден от орган, разполагащ с материална компетентност.

Съдът намира, че в хода на ревизионното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. ЗВР са надлежно връчени на ревизирания субект. Ревизионният доклад е подробно мотивиран и обоснован, съставляващ неразделна част от издадения ревизионен акт съгласно чл. 120, ал. 2 от ДОПК.

Във връзка с прилагането на материалния закон настоящият съдебен състав намира следното:

С ревизионния акт в оспорената му част са коригирани декларираните от дружеството резултати за данъчни периоди м. 02.2009 г. , м.03.2009, м.05.2009г., м.06.2009 г., м.08.2009 г., м.09.2009 г., м.11.2009 г. и м.12.2009 г., като е начислен допълнително данък върху добавената стойност общо в размер на 27 033,57 лева.

През ревизираните периоди дружеството – жалбоподател е извършвало основно дейност по производство и търговия с платове, текстилни изделия, изработка на ишлеме и износ на спортни стоки, като [фирма] внася платове от Испания в режим на „активно усъвършенстване”, облеклата се шият от подизпълнители и се изнасят.

Констатирано е, че жалбоподателят като изпълнител е сключил договор с J. S.L. – Испания за предоставяне на услуги и боравене със суровини.

Установено е, че в дневника за продажби и в СД за съответните данъчни периоди са декларирани извършени доставки на услуги по чл.21, ал. 3 от ЗДДС с място на изпълнение на територията на друга държава-членка, както следва: - м.02.2009 г. – в размер на 14412,98 лева; - м.03.2009 г. – в размер на 22 557,92 лева; - м.05.2009 г. – в размер на 11869,42 лева; - м.06.2009 г.- в размер на 15 646,64 лева; - м.08.2009 г. – в размер на 33581,41 лева; м.09.2009 г. – в размер на 27656,86 лева; - м.11.2009 г. – в размер на 8018,90 лева; - м.12.2009 г. – в размер на 28457,33 лева. Предмет на фактурите са извършването на посреднически услуги.

В хода на ревизията от досието на „Ч. спорт България ООД е присъединена декларация от дружеството, съгласно която търговското дружество J. S.L. – Испания с ЕИК ESB34227496 е регистрирано по ДДС в Испания. Отражено е, че е допусната техническа грешка, довело до изписване в системата на невалиден ДДС номер и тя ще бъде отстранена от Данъчната администрация в Испания. Приложено е писмо от данъчната администрация, подразделение П., удостоверяваща регистрацията на дружеството по ДДС и превод от заклет преводач. От ревизираното лице са представени и справки – декларации по ДДС, дневници по ДДС за I – во, II-ро, III-то, IV –то тримесечие на 2009 г. на дружеството J. S.L. – Испания с ЕИК ESB34227496; превод от заклет преводач на справка-декларация за IV – то тримесечие – годишна справка-декларация по ДДС и превод от заклет преводач.

В РД и в РА е посочено, че по данни от системата V. дружеството J. S.L. – Испания е

регистрирано по ДДС на 29.01.2007 г. и е deregистрирано на 11.02.2009 г., като след тази дата VIN номерът е невалиден. След издаване на РД от страна на органа, определен да издаде ревизионния акт, е иницирана проверка по реда на административното сътрудничество в областта на ДДС, с оглед установяване на обстоятелствата, свързани с регистрацията на целите на ДДС на J. S.L. в Испания и валидността на идентификационния номер на лицето. От страна на НАП, дирекция „Централно звено за връзка” е изпратена молба за потвърждаване на регистрационни данни по реда на чл. 27 от Регламент (ЕО) № 1798/2003 от 07.10.2003 г. до компетентните органи на К. Испания. Получен е отговор, съгласно който ДДС – номерът за вътреобщностна търговия на J. S.L. – Испания е невалиден. Според отговора (прил. на л. 203 от делото) дружеството е deregистрирано/деактивирано във V. от испанската данъчна администрация на 11.02.2009 г., тъй като на 19.01.2009 г. данъчен служител на местния данъчен офис е посетил адреса на фирмата и не е намерил никой там, не е имало обект, не е имало персонал и т.н. Посочено е също, че фирмата е регистрирана за целите на ДДС от 04.09.2006 г. и е била регистрирана за вътреобщностни сделки от 29.01.2007 г. до 11.02.2009 г., както и че по повод молба за регистрация за целите на ДДС лицето е отново е обект на проверка от компетентните данъчни органи.

Въз основа на така събраните в хода на ревизията доказателства е прието, че не е приложима разпоредбата на чл.24, ал. 3 от ЗДДС и не може да намери приложение нормата на чл. 86, ал. 3 от ЗДДС за начисляване на данъка. Формулиран е изводът за приложимост на чл.21, ал. 1 от ЗДДС, като мястото на изпълнение на доставките е РБ за всички, извършени от ревизираното дружество услуги с получател J. S.L. – Испания. По делото не е спорно обстоятелството относно характера на извършените от ревизираното лице услуги за J. S.L. – Испания по представения договор от 02.04.2007 г., включващи: внос, производство и износ на стоки по поръчка; контакти, контрол и договаряне с производители; услуги по поддържането на документация, преводи, информация и изпитание на продуктите; консултация за изследването на българския пазар; съхраняване на продукти с цел тяхното последващо производство и износ, услуги по транспортиране на споменатите продукти; контрол по предаването и използването на внесените или придобитите в страната материали.

Спорът се отнася до това къде е мястото на изпълнение на доставките, извършени за J. S.L. – Испания и съответно, дали са налице условията по чл. 24 от ЗДДС или мястото на изпълнение на услугите следва да се определи по правилото в чл. 21, ал. 1 от ЗДДС (съгласно действащата към датата на извършване на доставките редакция).

Съгласно чл. 24, ал. 1 от ЗДДС мястото на изпълнение при доставка на услуга, оказвана от посредник, действащ от името и за сметка на друго лице, когато тази услуга е свързана с доставка на услуги, различни от тези по чл.21, ал. 3, чл.22, чл. 23 от закона, е мястото на изпълнение на доставката, във връзка с която е оказано посредничеството.

В чл. 24, ал. 3 от ЗДДС е уредено специално правило за определяне на мястото на изпълнение при доставка на услуга по оценка или работа върху движими вещи, като съгласно същата то е на територията на държавата – членка, издала идентификационния номер по ДДС на получателя, под който му е оказана услугата, когато едновременно са изпълнени условията получател по доставката да е лице, регистрирано за целите на ДДС в държава-членка, различна от държавата-членка, в която фактически е извършена оценката, експертизата или работата, и след приключване на оценката, експертизата или работата, стоките да са изпратени или

транспортирани извън територията на държавата-членка, където фактически е извършена оценката, експертизата или работата.

Следователно, от цитираните разпоредби се обосновава изводът, че ЗДДС изисква получателят да е „регистрирано лице за целите на ДДС в друга държава-членка”. Видно от решението на директора на дирекция „ОУИ” – [населено място] е признато обстоятелството, поддържано от жалбоподателя, че в К. Испания търговците имат 2 идентификационни номера за целите на ДДС – единият, те следва да използват в търговските си взаимоотношения на вътрешния пазар, а вторият номер се издава и служи за целите на вътреобщностната търговия. В тази връзка видно от получения отговор от данъчните власти в Испания (прил. на л. 203 от делото) J. S.L. – Испания е регистрирано за целите на ДДС от 04.09.2006 г., както и се установява, че е било регистрирано за целите на вътреобщностната търговия за периода от 29.01.2007 г. до 11.02.2009 г. и считано от 11.02.2009 г. VIN номерът му е невалиден. В цитирания от данъчните органи официален отговор изрично е признат факта, че J. S.L. е регистрирано за целите на ДДС от 04.09.2006 г. и същото не е загубило статуса си на данъчно регистрирано по ДДС лице, а единствено е удостоверен факта, че след 11.02.2009 г. дружеството няма ДДС номер за целите на вътреобщностната търговия. От друга страна, в отговора изрично е отчетено и обстоятелството, че испанското дружество е подало отново искане за регистрация.

За да се изясни предметния обхват на понятието „регистрирано лице за целите на ДДС в друга държава-членка”, е необходимо да бъде изследвана същността на V. декларацията. Легалната дефиниция на V. декларацията се съдържа в § 1, т. 44 от ДР на ЗДДС и това е „обобщена декларация, използвана за целите на контрола и обмена на информация между държавите-членки”. Наименованието ѝ представлява абривиатура на европейската информационна система за обмяна на информация и данни между данъчните администрации на държавите – членки относно функционирането на ДДС при вътреобщностната търговия. Касае се за електронна система за обмен на база данни по ДДС, целяща осигуряване на ефективно събиране на данъка чрез контрол върху начисляването му при вътреобщностните транзакции. Както и решаващият орган е посочил, V. декларацията дава възможност да се проверява валидността на данъчните идентификационни номера по ДДС на участниците в търговския обмен при вътреобщностната търговия, да се обобщават и сверяват стойностите на доставките от България към другите държави-членки на ЕС и обратно, от тях към България. Данъчните идентификационни номера на европейските фирми са с абривиатура VIN. Валиден VIN е идентификационният номер на лице, което към датата на възникване на данъчното събитие, обективирано в съответна фактура, е регистрирано за целите на облагането с ДДС в държавата – членка, издала този номер.

Съобразно тези особености на VIN номера по делото се установява, че към датата на извършване на процесните доставки J. S.L. – Испания няма валиден номер за осъществяване на сделки в обхвата на вътреобщностната търговия, но от официалния отговор на данъчните власти в К. Испания се установява по категоричен начин, че дружеството е регистрирано по ДДС, т.е. за вътрешния пазар на Испания. В отговора изрично е посочена като дата на регистрация по ДДС -04.09.2006 г., а датата, на която дружеството е било регистрирано за

целите на вътреобщностната търговия, е друга – 29.01.2007 г. Така отразените обстоятелства в официалния отговор от приходната администрация на Испания съответстват на отразеното в решението на решаващия орган, че търговците в Испания разполагат с два идентификационни номера.

Следователно, основателно е твърдението на жалбоподателя, че в нито един момент от датата на регистрацията за целите на ДДС, J. S.L. не е преставало да бъде регистрирано за целите на ДДС в К. Испания и не е губило това си качество. От друга страна, оспорващият се позовава на местното данъчно законодателство, по-специално на чл. 144, ал. 5 от „Общия правилник за действията и процедурите за данъчно управление и ревизиране и за изработването на общи правила за процедурите на данъчното облагане, одобрен с Кралски указ № 1065 от 27.07.2007 г.“, уреждащ т.нар. временна дерегистрация. Според представения заверен превод от посоченото извлечение от испанското законодателство (л.91 – л.92 от делото) и съответно, удостоверение за закон (в заверен превод на български език, прил. на л. 408 – л. 412 от делото), когато данъчно-задължено лице е в режим на „временна дерегистрация“, макар и без валиден VIN номер в системата V., търговецът не се смята за дерегистриран за целите на ДДС в друга държава-членка. Режимът на временна дерегистрация се прилага при констатиране на някое от обстоятелствата, посочени в чл.144, ал. 4, б.”а” или б.”б”. В чл. 144, ал. 5 от Общия правилник изрично е записано, че решенията за дерегистрация, не освобождават данъчно-задълженото лице от изпълнението на останалите му задължения по данъчното законодателство.

Това означава, че към датата на извършване на процесните сделки през 2009 г. испанското дружество е регистрирано по ДДС, като следва да се посочи, че цитираните норми на чл. 24 от ЗДДС, както и на чл. 7, ал.1 от ЗДДС относно осъществена вътреобщностна доставка, не поставят изискването регистрираното за целите на ДДС в друга държава-членка на ЕС лице да притежава специална регистрация за нуждите на вътреобщностните операции. В постоянната съдебна практика на Върховния административен съд по сходни казуси изрично е прието, че включването на задължените субекти в системата за контрола и обмена на информация между държавите – членки не се възприема като конститутивен елемент относно регистрирането за целите на ДДС в страните членки на ЕС.

Като допълнителен аргумент към гореизложеното се явява и обстоятелството, че видно от представените в хода на ревизията заверени копия от справки-декларации по ДДС за първо, второ, трето и четвърто тримесечие за 2009 г. и годишна данъчна декларация по ДДС за 2009 г. J. S.L. – Испания е декларирало процесните вътреобщностни доставки. За изследване на въпросите относно деклариране, начисляване и внасяне на данъка по процесните доставки от испанското дружество е допуснато изслушването на съдебно-счетоводна експертиза, като заключението на в.л. Т. съдът цени като компетентно изготвено, дало пълен отговор на поставените задачи. Видно от отговора по поставената задача № 1 в.л. констатира, че в допълваща или коригираща СД за I тримесечие за 2009 г. е отразено, че за I тримесечие на 2009 г. с [фирма] са извършени облагаеми доставки на стойност 36 134,18 евро; в допълваща или коригираща СД за II тримесечие е посочено, че за този

период с [фирма] са извършени облагаеми доставки на стойност 14 068,74 евро; в допълваща или коригираща декларация за III тримесечие на 2009 г. е отразено, че стойността на сделките с [фирма] е за сумата от 17 169,90 евро; в допълваща или коригираща декларация за IV тримесечие за 2009 г. е посочена стойност на доставките с [фирма] в размер на 18 650 евро. В годишната данъчна декларация за 2009 г. (прил. на л. 85 от делото) е посочено, че начисленият данък по ВОП на доставки на стоки и услуги – 16 % е за сумата от 35054,88 евро при данъчна основа 219 093,04 евро. Освен това в.л. е извършило съпоставка между декларираните от испанското дружество данни за 2009 г. и данните по фактурите, издадени от [фирма], като е установило, че според декларациите за I, II, III и IV тримесечие за 2009 г. J. S.L. е декларирано начислен ДДС по облагаеми сделки с [фирма] в размер на 13 763,65 евро, като декларираната обща стойност на процесните доставки възлиза на сумата от 86022,82 евро или 167 744,5 лева. Според отразеното във фактурите, издадени от [фирма] общата облагаема стойност на доставките е за сумата от 162 201,5 лева, а начисленият ДДС по фактурите е за сумата от 24 406,77 лева или 12 516,3 евро. Следователно, ако се съпоставят посочените данни, се налага извода, че декларираната стойност на доставките от [фирма] и начисленият ДДС по процесните доставки от испанското дружество надхвърля размера на стойността на доставките и определения от ревизиращите органи ДДС съгласно фактурите (прил. на л. 420 – л.428 от делото).

Констатациите на вещото лице изцяло кореспондират на съдържанието на представените СД за I,II, III, IV тримесечие за 2009 г. ведно с допълващите или коригиращи декларации за същите данъчни периоди, годишната данъчна декларация за 2009 г., подадени от J. S.L, удостоверение № 20103298185 за внесени данъци (л.184-л.185 от делото), удостоверение за липса на данъчни задължения от 17.08.2010 г. (л.178-л.179 от делото). От така представените счетоводни документи, касаещи търговската дейност на J. S.L по категоричен начин се установява, че испанското дружество е изпълнило задълженията си за начисляване и деклариране на данък по процесните доставки от [фирма] през 2009 г., като съдът констатира, че както във фактурите (прил. на л. 420 – л.428 от делото), така и в СД, годишната данъчна декларации, удостоверенията от данъчна служба „П.“, Испания като данъчен номер на търговеца е записан един и същ данъчен номер – В 34227496.

Следователно, от съвкупната преценка на събраните писмени доказателства и заключението на ССЧЕ в частта относно отговора на задача № 1 (по отношение на отговора на задача № 2се обосновава изводът, че неправилно органите по приходите приемат, че към датата на възникване на данъчното събитие по процесните доставки получателят J. S.L – Испания не е регистрирано за целите на ДДС лице и това обуславяло основание по чл. 21 ал. 1 от ЗДДС за начисляване на ДДС в размер на 20 % върху стойността на всяка една от доставките за съответните данъчни периоди в общ размер на 27 033,57 лева. След като е установено, че към датата на извършване на доставките получателят по доставките - J. S.L. - Испания е продължавал да бъде регистриран по ДДС, макар да не е имал регистрация за осъществяване на вътреобщностни доставки, то това означава, че същият е имал качеството

на регистрирано за целите на ДДС лице по смисъла, който се влага в чл. 24 и чл.7, ал. 1 от ЗДДС.

По така изложените съображения съдът намира, че при неправилно тълкуване и прилагане на материалния закон органите по приходите са начислили ДДС в общ размер на 27033, 57 лева по процесните фактури с издател [фирма], доколкото по категоричен начин се установява, че мястото на изпълнение на доставките не е територията на РБ, а територията на държавата-членка на ЕС, където е регистриран за целите на ДДС получателя по доставката.

Съобразно горното жалбата на [фирма] се явява основателна и оспореният РА следва да се отмени като незаконосъобразен.

С оглед изхода на спора и направеното с жалбата искане за присъждане на разноските по делото, ответната страна следва да бъде осъдена да заплати 380 (триста и осемдесет) лева, представляваща заплатено възнаграждение за вещо лице в размер на 330 лева и внесена държавна такса в размер на 50 лева. По делото няма доказателства за уговорено и заплатено адвокатско възнаграждение, поради което не се дължи присъждане на същото.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК, Административен съд София град, I отделение, IV състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма] [населено място] ревизионен акт № [ЕГН] от 06.10.2010 г., издаден от Д. Д. Т. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. в частта, потвърден с решение № 614 от 11.04.2011 г. на директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място] при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място] при ЦУ на НАП да заплати на [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК] сумата в размер на 380 (триста и осемдесет) лева, представляваща направени по делото разноски.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: